

Efter sidstnævnte Forordning skulde der, naar en Person var forsvundet, men havde efterladt sig Formue her i Landet, i Almindelighed beskikkes en Værgе for ham. Naar han imidlertid havde været borte i et længere Tidsrum under saadanne Omstændigheder, at der var Grund til at antage, at han var død, var der Adgang for hans Arvinger til efter visse Fristers Udløb og under Iagttagelse af en vis Fremgangsmaade at erhverve Ret til først at nyde Indtægten af den borteblevnes Formue og senere at overtage den til Ejendom. Fristen for Erhvervelse af Ret til Indtægtsnydelse var for Livsarvinger 5 Aar og for andre Arvinger 10 Aar. Fristen for Erhvervelse af den borteblevnes Efterladenskaber til Ejendom var normalt 20 Aar. Den sidstnævnte Frist forkortedes dog til 3 Aar, naar der paa Grund af særlige Omstændigheder var en til Vished grænsende Sandsynlighed for, at den borteblevne var død, f. Eks. naar det Skib, han havde været med, var forlist eller forsvundet.

I Forbindelse hermed gaves der ogsaa Regler om, hvorledes der skulde forholdes, naar en forsvunden mod Forventning vender tilbage, efter at hans Ejendele er udlagt til Arvingerne.

Disse Bestemmelser har indtil den nyeste Tid stort set virket tilfredsstillende. Da de havde nær Tilknytning til *Lovgivningen om Arv*, fandt man det imidlertid naturligt at tage dem op til Revision i Forbindelse med en Revision af Arvelovgivningen, og da der i 1936 paa Justitsministeriets Foranledning blev nedsat en Kommission til at overveje Spørgsmaalet om Arv, blev det da overdraget Kommissionen ogsaa at underkaste Lovgivningen om borteblevne Personer en Revision og eventuelt fremsætte Forslag til ny Lovgivning herom. Denne Kommission afgav i Oktober 1945 Betænkning. Medens den sad, skete der det, at Tiden i høj Grad løb fra Forordningen af 1839, idet Krigen gav Begrebet »bortebleven Person« forøget Aktualitet. Mange forsvandt under Krigstjeneste, andre under Bombardementer, Skibsforslis, ved Flugt over Grænsen eller i Koncentrationslejre, og med Nutidens Efterretningsmidler vilde det være upraktisk og hensigtsløst at opretholde de lange Frister, som ifølge Forordningen af 1839 skulde iagttages, før de forsvundnes Efterladenskaber kunde overgaa paa andre Hænder, ligesom